

La democràcia s'encomana

Crònica d'una vocal de mesa durant la jornada electoral d'un país que vol votar i que sap votar

Molts electors agraïen el fet de poder posar ells mateixos el vot dins l'urna. Foto: Laia Solanellas

"Aquests som els pringats, oi?". Són les vuit del matí i anem entrant a l'escola pública que farà de col·legi electoral. Els graciencs que dies enrere vam rebre la carta certificada (i no, falsa alarma, no era cap multa) ens hem llevat amb més resignació que alegria. Però hem vingut tots, com un rellotge. A servir la democràcia, ves quin remei.

Aquesta crònica d'una vocal de mesa tindria més grapa si al llarg de la jornada hi hagués hagut diversos altercats, incidents i sortides de to. Si no haguéssim estat uns i altres tan escrupolosament cívics i democràtics. Tindria més grapa, però menys veritat. La veritat és que la cosa va anar com una seda i que fins i tot el recompte ens va quadrar a la primera. La veritat és que cadascú va fer el paper que li tocava amb una responsabilitat absoluta. La veritat és que vam demostrar que som un país que vol votar i que sap votar. I a mi, ho reconec, m'enamora la manera catalana de fer les coses: vam dir votant que volem votar.

La democràcia, senyors, va sola. Aquí no hi ha ningú que lideri la funció. Uns administratius que han fet un curset ens ensenyen com funciona el programa informàtic, i se'n van. Una treballadora de Correus ve a recollir un sobre, i després un altre, i se'n va. Un dels apoderats amb més eleccions al currículum s'escapa una estona per assistir a un concert del seu fill. Fins i tot els membres de la mesa fem torns per sortir a dinar. I les votacions van sobre rodes del matí al vespre.

Incidències? Anecdòtiques:

- Un matrimoni d'uns setanta anys es planta davant l'urna a tres quarts de nou del matí. Els diem que no poden votar fins a les nou. "Encara no podem? Doncs mira, dos vots perduts!", salta la dona. Agafa el seu home de bracet i se l'emporta. Ell potser esperaria fins que fos l'hora, però obeeix. A casa d'aquesta parella no ha arribat la democràcia: es fan les coses perquè ho diu ella i no en parlem més.

- Un senyor de la meva escala ve amb dues paperetes del Partit Popular. Pretén votar per ell i per la seva esposa, "que s'ha indisposat". Li dic que només pot votar una vegada i em mira amb cara de mals veïns. Quina por, quan me'l trobi a l'ascensor.

- Un home vestit amb roba de dona intenta encabir un sobre tan gros que no passa pel forat de l'urna. El vocal segon li pregunta què coi hi ha ficat. El sobre conté deu paperetes del PP. Deu. L'home agafa un altre sobre, hi fica una única papereta, vota i adéu passi-ho bé.

(Els del PP són exhibicionistes però són minoria: a la meva mesa acabarà guanyant ERC, seguida de CiU, PSC i IC. No hi haurà cap vot nul, d'aquells que escriuen una ximpleria o un insult a la papereta. Ni cap vot a forces nostàlgiques d'un passat que ja va durar prou.)

M'he emocionat amb tots i cadascun dels votants nascuts als anys vint del segle passat. Voten amb energia, amb convicció, com si els hi anés la vida. Potser perquè saben que els hi va la vida. La d'ells i -sobretot- la dels seus fills, néts i besnéts. També m'he emocionat amb els joves del 1995 que han vingut a votar per primer cop. No semblen gaire conscients de la transcendència del moment. Per a la generació dels meus fills, la democràcia és tan normal que no té sentit ni celebrar-la. No valoren el que tenen perquè ho han tingut sempre. Tant de bo no ho perdin mai.

Uns quants votants ens han demanat que els segellem la targeta del cens: han sentit que l'han de guardar de cara al referèndum del 9-N, i per ells no quedarà. La gent parla de "les catalanes del novembre" donant per fet que, en efecte, hi haurà una consulta per la independència d'aquí a mig any.

El president de la meua mesa és lleonès, està prejubilat i és l'amabilitat feta persona. Al principi s'ha atabalat amb l'ordinador i me n'ha nomenat responsable, però de seguida ha entès que això de l'administració electrònica és un gran què.

El segon vocal de la meua mesa té 43 anys i no ha votat mai. Per desídia, per passotisme, què sé jo. Però avui ha entrat vots a l'ordinador i ha repetit més de sis-centes vegades "ja pots votar". Al final de la jornada, ens toca exercir el dret a decidir al president i als dos vocals. I, miracle, el fins ara abstencionista deixa de ser-ho. Durant el recompte, aquest segon vocal anirà anotant els resultats de cada partit amb una empenta que no tindrà res de fingida. "És una putada, però ha valgut la pena", em dirà a les deu de la nit, quan abandonarem plegats (i esgotats) el col·legi electoral.

L'esperit democràtic s'encomana. Som un país normal que vol votar i que sap votar.